

N:o 6.

Af herr **C. Sandquist**, om ändrad lydelse af 6 § i lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet.

Vid sistlidne riksdag väckte undertecknad en motion (n:o 7) i syfte att vinna sådan ändring af 6 § uti lag af den 23 oktober 1891, angående väghållningsbesvärets utgörande på landet, att »inkomst genom aflöning» måtte göras likställig med öfrig vägskattskyldig »inkomst, som uppgår till minst ett tusen kronor». Såsom känt är, afslog såväl lagutskottet som Riksdagen denna motion. Utaf lagutskottets utlåtande n:o 52 framgår dock, att berörda utskott accepterade motiven för min motion, enär det å sid. 20 uti samma utlåtande heter: »Hvad åter angår den af herr Sandquist i 6 § föreslagna förändring, synes det utskottet, som om densammas syfte hade goda skäl för sig» etc. Det är sålunda under icke alldeles ogynnsamma förhållanden, som jag dristar återkomma med motionen, denna gång med mera vidtomfattande ändringsförslag.

Om än gerna medgifves, att genom bestämmelserna i § 6 uti väglagen ett ganska viktigt steg tagits i syfte att bereda lättnad åt den i mantal satta jorden, som förr ensam betungades med väghållningsbesvärets utgörande, så torde det dock icke kunna förnekas, att samma bestämmelser lemna mycket att önska med hänsyn dertill, att ganska svaga beskattningsföremål blifvit ålagda att delta uti väghållningsbesvärets utgörande, då deremot beskattningsföremål med tillräcklig bärkraft blifvit derifrån frikända. Ty enligt berörda lagstadganden drabbas oftast nog fattige egare eller innehafvare af »annan fastighet, taxerad till åtta hundra kronor», att för dylik, högst torftig fastighet erlägga vägskatt, men alla herrar tjenstemän, pensionärer och lifrän-

tagare med flere äro för den bestämda inkomst de åtnjuta genom aflöning, arfvode, pension, lifränta och dylikt derifrån befriade.

Men icke blott med fästadt afseende på nu påpekade orättvisa lem-
nar meranämnda paragraf mycket att önska.

Uti alla sådana väghållningsdistrikt, hvarest föga eller inga indu-
striella företag finnas, räcker den mycket obetydliga bråkdel af väg-
skatten, som inflyter ifrån lägenhetsegare, några få handlande och
kapitalister, icke ens till att betäcka förvaltningskostnaderna, och ännu
mindre förmår den att uti någon nämnvärd mån minska den hårdt tryc-
kande väghållningsbördan.

I öfverensstämmelse med rättvisans fordringar och förhanden-
varande behof af lättnad uti väghållningsbesvärets fullgörande framträder
derför, enligt min öfvertygelse, såsom oafvisligt kraf, att inkomst ge-
nom aflöning, eller motsvarande inkomst ur annan källa, såsom arfvode,
pension, lifränta och dylikt, göres likställig med öfrig, enligt momentet
d) vägskattskyldig »inkomst, som uppgår till minst ett tusen kronor och
hvarför bevillning till staten utgöres».

På grund af det sålunda vördsamt anförda får jag vördsammast
föreslå,

att Riksdagen måtte för sin del besluta, att 6 §
uti lag af den 23 oktober 1891, angående väghåll-
ningsbesvärets utgörande på landet, i hvad densamma
rörer *undantag* ifrån skyldigheten att deltaga uti väg-
underhållet, punkten 3 måtte erhålla följande lydelse:

3:o »inkomst, understigande ett tusen kronor ge-
nom aflöning, arfvode och traktamente eller annan med
allmän eller enskild tjenstebefattning förenad förmån,
pension, årligt understöd, gratifikation, lifränta och
undantagsförmån.»

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles vördsammast.

Stockholm den 20 januari 1898.

Carl Sandquist.